

Hồi 48

Thương Mãnh Long Một Kiếm Về Trời

Giận Nguyệt Hoa Ba Quân Phạm Đảo

Vu Hôi Kiếm nghe xong biến sắc nói :

- Đồng Thiên Kỳ, người biết vậy là quá đủ. Bây giờ thậm chí không còn con đường thứ hai nữa.

-Đúng thế, chúng ta không phải nhiều lời. Đồng mỗ chỉ nói một lời : Dưới gầm trời này có Tứ Lão các người thì không có Đồng Thiên Kỳ, trái lại nếu có Đồng Thiên Kỳ thì Tứ Lão các người đừng hòng được sống yên.

Vu Hôi Kiếm phần hận rít lên :

- Đồng Thiên Kỳ tiểu bối ! Nếu tối nay ta để sống người thì từ nay trên giang hồ không còn nhân vật nào mang danh hiệu Vu Hôi Kiếm nữa ! Người xuất thủ đi !

Đồng Thiên Kỳ nhếch mép cười nói :

- Ở đây không có người nào làm nhân chứng, dù tôn giá có xuất thủ trước cũng chẳng làm giảm thịnh danh của Ngũ Lão đâu ?

- Ha ha ha... được lắm ? Vậy thì tiếp lão phu một chưởng này !

Nói xong xuất chiêu ngay. Tay phải chậm chậm phóng ra một chưởng hư không nhằm vào trước ngực Đồng Thiên Kỳ.

Tuy Thiên Tâm Quái Cái chưa nói với Đồng Thiên Kỳ võ công của Ngũ Lão cao cường đến đâu, nhưng năm năm lão ẩn cư không dám báo cừu, và hiện tại công lực lão khát cái đã đạt trình độ cao như vậy mà còn chưa dám chắc thắng, thì dù biết công lực của bất cứ người nào cũng không dưới Thiên Tâm Quái Cái. Vì thế tuy trên mặt Đồng Thiên Kỳ vẫn giữ trấn tĩnh nhưng thâm tâm không khỏi căng thẳng.

Chàng liền đưa hữu chưởng nghênh chiêu, động tác cũng chậm chạp không có chưởng phong nhưng thế dờn non chuyển núi như đối phương một dạng.

"Ầm !" một tiếng dữ dội. Hai vai Đồng Thiên Kỳ hơi khuỵu xuống, tay phải tê rần.

Vu Hôi Kiếm thoái lui một bước, lão không giấu được sự kinh hãi, đôi mắt nhìn chăm vào khuôn mặt tuấn tú lãnh đạm của đối phương. Lão không ngờ Đồng Thiên Kỳ có công lực cao như thế, đến vượt cả mình nữa. Lão tự biết rõ nếu vừa rồi đối phương dùng Tiềm Long Chưởng thì e lão khó toàn mạng.

Bước lên một bước Đồng Thiên Kỳ nói :

- Vu Hôi Kiếm ! Đồng mõ tin rằng người bắt đầu hối hận là đã tới đây chỉ một mình.

- Người cũng đâu có mang theo đồng bọn ?

Vừa rồi, Vu Hôi Kiếm lùi sau nửa bước hai tay áp xuống đùi rồi chậm rãi đưa lên, cất giọng trầm đục :

-Tiểu bối, ta và người quyết định thắng bại bằng mạng sống đây

Dứt lời chưởng xuất. Lão vừa xuất chiêu vừa quay người, phương vị không ngừng thay đổi, khắp nơi quanh người Đồng Thiên Kỳ đâu đâu cũng thấy chưởng ảnh thu vào phát ra, không biết đường nào mà đối phó.

Đồng Thiên Kỳ thất kinh phóng ra một chiêu "Tiềm Long Sơ động" đồng thời trong bụng nghĩ thầm :

"Người này công lực cao, chiêu thức lại kỳ dị, từ khi xuất đạo đến nay chưa gặp địch thủ nào lợi hại như thế. Xem lại uy danh Ngũ Lão chẳng phải hư danh đâu !"

Chiêu đầu tiên cả hai bên đều xuất thế thăm dò, chưa ai đưa hết công lực và sở học. Trước khi phát chiêu thứ hai, Vu Hôi Kiếm cũng nghĩ thầm :

"Giang hồ truyền ngôn quả không sai. Người này tuy lĩnh hội được Tiềm Long Thần Công nhưng chưa đạt tới trình độ hư không toái vật. Nếu lúc này không trừ hẩn đi thì về sau bất kỳ ai trong số chúng ta đều khó khống chế được hẩn"

Chưởng tiếp chưởng, chiêu tiếp chiêu, vẫn chưa ai vận hết tuyệt học, qua lại đã hơn hai mươi chiêu.

Thay đổi một phương vị mới, Vu Hôi Kiếm chợt nói :

- Tiểu bối ! Giờ chết của người đã đến !

Nói xong vẫn giữ nguyên chiêu hai lần công sang.

Đồng Thiên Kỳ cũng lại tiếp chiêu bằng "Tiềm Long sơ động"

Chàng vừa xuất chiêu thì đột nhiên thấy đầy trời vu hồi chưởng ảnh phiêu nhiên bất động. áp lực dồn vào chàng như khối đá nghìn cân. Đồng Thiên Kỳ kinh hoảng muốn biến chiêu cũng không kịp nữa buộc lòng phải thoái lui tới bảy tám thước.

Vu Hôi Kiếm thấy vậy cả mừng, cười nói :

-Tiểu bối, mạng người ở trong tay lão phu rồi !

Lập tức lão sấn tới, chưởng thế rất gấp với áp lực mạnh kinh khủng.

Mắt Đồng Thiên Kỳ hiện sát cơ. Chàng lập tức đánh xuất ra hai chưởng, đồng thời di động sang bên phải một bước.

Vu Hồi Kiếm lúc này tự tin hơn trước, chưởng xuất ra như mưa gào gió táp liền một lúc phát bảy tám chiêu liền, chiêu nào cũng hiểm ác và đầy uy lực.

Đồng Thiên Kỳ lấy Tiềm Long Thần Công chống đỡ nên chưởng ảnh của Vu Hồi Kiếm dù dày đặc và mãnh liệt bao nhiêu cũng không thể đả thương chàng được.

Mặt trời đã tắt từ lâu. Ánh trăng non tỏa xuống mặt đất bàng bạc. Chừng đã giữa canh đầu.

Vu Hồi Kiếm đã giữ thế công mãnh liệt một trăm năm mươi chiêu. Do Đồng Thiên Kỳ chỉ lo chống đỡ nên lão không lo lắng gì nữa, chiêu pháp đổi khác, hầu như chỉ công mà không thủ. Hiển nhiên lão đã tin chắc rằng đối phương không đủ năng lực tấn công.

Vừa tránh qua một chưởng, Đồng Thiên Kỳ buông giọng chậm chọc :

- Công lực của tôn giá chỉ có thể thôi ư ?

Vu Hồi Kiếm công xuất một lúc bảy chiêu nữa, cười nhạt nói :

- Đồng Thiên Kỳ ! Lão phu xem người còn tránh được bao lâu nữa ?

Lúc đó từ mé bờ biển vang lại bốn tiếng hú dài chọc thủng sự tĩnh mịch của màn đêm thanh vắng. Đồng Thiên Kỳ vừa nghe xong, tránh qua một chiêu hiểm hóc của đối phương rồi đột ngột quay phắt người nói :

- Tôn giá cũng tiếp một chiêu này của Đồng Thiên Kỳ thử xem !

Dứt lời song chưởng đã vận đủ công xuất một chiêu "Thất hải phi long".

Vu Hồi Kiếm một tay co, một tay duỗi phát một chiêu "Thiên chuyển địa chuyển" rồi cười nói :

- Nghiệt chưởng không tự lượng...

Lão còn chưa nói hết câu đã biến ngay sắc mặt, mọi chưởng ảnh lão phát ra đều bị đánh bật đi hết, hai tay cảm thấy tê dại vội vàng thoái lui tới bảy tám bước.

Tiếng hú ở phía xa lại vang lên.

Đồng Thiên Kỳ thấy sốt ruột, mặt đầy sát khí. Khi chân Vu Hồi Kiếm còn chưa chạm đất thì chàng lao vút đến hét to :

- Thương Long cử hiện !

Chưởng theo ảnh đánh ập sang.

Vu Hồi Kiếm chân còn chưa tiếp đất, nhảy người né tránh cũng không kịp nữa liền hét lên một tiếng, song chưởng đồng thời đánh ra một chiêu "Vu thiên hồi địa" cuối cùng !

Đồng Thiên Kỳ không dám kéo dài thời gian thấy đối phương xuất thủ, tay phải đưa về sau lắc một cái, tay trái vẫn xuất chiêu tiếp chiêu.

Giữa tiếng ầm ầm vang dội, đột nhiên Đồng Thiên Kỳ lại quát to :

- Hồi long kinh tánh !

Hữu chưởng vừa thu về lại đánh bật sang Vu Hôi Kiếm vừa hóa giải một chiêu "Thượng Long cửu hiện" không ngờ đối phương đổi chiêu nhanh đến thế chỉ còn biết trợn tròn đôi mắt, chỉ thấy một khối bàn long đã áp tới trước ngực, sợ đến dựng cả râu tóc, theo bản năng nhảy vút lên.

"Bình" một tiếng, thân thể đang lơ lửng trên không của Vu Hôi Kiếm bị bắn xa tới ba trượng rồi rơi xuống đất.

Đồng Thiên Kỳ thấy vậy kinh hoảng nghĩ thầm :

-Rõ ràng ta đã đánh trúng, vậy mà lão ta không những chưa chết mà ngay thương tích cũng không là có làm sao ?"

Vu Hôi Kiếm đứng tĩnh lặng, hai tay hai kiếm, người toát mồ hôi. Lão hiểu rằng mình vừa thoát cái chết trong đường tơ kẽ tóc.

Nhìn lại Đồng Thiên Kỳ thấy đối phương có vẻ thất thần, trong lòng lão chợt nảy gian kế. Lão nhếch mép nói :

-Tiểu bối ! Hãy thử lão phu một kiếm này !

Nói xong tay trái phi ngay thanh đoản kiếm thành hình vòng cung. Thanh kiếm loáng đi như ánh chớp

Đồng Thiên Kỳ đang đối phó với thanh đoản kiếm đang lao tới thì Vu Hôi Kiếm đã xuất luôn "Vu Hôi truy hồn kiếm" phóng ra.

Trong cơn nguy cấp theo bản năng Đồng Thiên Kỳ nghĩ ngay đến Thanh Long đầu kiếm bên mình, chàng vừa dè chừng đôi thanh kiếm đang lao tới rất gấp vừa rút thanh kiếm ra. Lập tức từ đôi nhãn châu của đầu rồng trên chuôi kiếm phát ra tia lửa đỏ rực.

Đôi xạ quang tuy không đủ sức làm đối phương đầu hoa mắt choáng nhưng cũng khiến Vu Hôi Kiếm chợt dạ giật mình.

Giá lão cứ tiếp tục tấn công thì e tình trạng của Đồng Thiên Kỳ phải nguy ngập bởi thanh "Vu hôi truy hồn kiếm".

Vu Hôi Kiếm kinh ngạc thốt lên :

-Long đầu kiếm !

Rồi lão hoảng hốt quay đầu nhảy vút xuống khỏi mỏm đồi.

Đồng Thiên Kỳ đưa thanh long đầu kiếm đón Vu Hồi Kiếm của đối phương đang phóng lại. Choang một tiếng, thanh đoản kiếm gãy tan làm muôn mảnh.

Chàng quay người lại. Trên mỏm đồi đã không thấy Vu Hồi Kiến đâu nữa, chàng thở dài lẩm bẩm:

- Trừ phi bốn người các người bay lên trời. Nếu không Đồng Thiên Kỳ sẽ có ngày tìm được thôi !

Chàng vừa định bỏ đi thì từ xa truyền lại giọng nói của chính Vu Hồi Kiếm :

- Đồng Thiên Kỳ ! Nội trong tháng này, bọn chúng ta Tứ Lão sẽ chờ người ở Trung Nguyên ! Nếu quá hạn một tháng, lão phu sẽ lệnh xuất người đến đảo này. Đại trượng phu ân oán phân minh, chẳng nên lụy đến người khác !

Âm thanh xa dần rồi ngừng hẳn.

Đồng Thiên Kỳ đưa mắt nhìn mặt biển phía xa, nói thầm :

- Bốn người liên thủ, ta không dám chắc thắng. Nhưng đại trượng phu không nên lụy đến người khác. Lão nói đúng.

Từ xa lại vẳng đến một tiếng hú dài. Đồng Thiên Kỳ trấn định lại, khẽ thở dài rồi nhảy xuống đồi trở về trang viên.

Chàng mới đi hơn trăm trượng chợt nghe phía trước rất gần phát ra tiếng hú.

Tiếp đó ở mé trái không không xa, trên một phiến đá cao có bóng người.

Người đó đi nhanh về phía chàng. Đồng Thiên Kỳ chú mục nhìn, đối phương cách chừng năm thước đã cất tiếng :

-Đồng công tử, cuối cùng tôi đã tìm được...

Đồng Thiên Kỳ trầm giọng hỏi :

-Mãnh tiên bối tìm Đồng mỗ có việc gì ?

Đúng người vừa đến là "Trác Kinh" Mãnh Long gấp giọng :

- Khi tôi đi, nhân mã của Nguyệt Hoa hội đã đến trước trang viên. Sợ không tìm được công tử, tôi đã hú mấy lần. Nhanh đi thôi !

Đồng Thiên Kỳ ngạc nhiên hỏi :

- Ở trang viên có Thiên Tâm Quái Cái trấn giữ chẳng lẽ con chưa đủ sao ?

"Trác Kinh" Mãnh Long lắc đầu nói :

- Hai tay thì khó địch lại bốn. Một mình Thiên Tâm Quái Cái sợ không ứng phó nổi.

- Nguyệt Hoa hội có nhiều cao thủ đến thế hay sao ?

- Nguyệt Hoa phu nhân còn chưa lộ diện. Nhưng tiền giá có bốn tên tôn giả và một đàn chủ. Tuy chúng ta đều không địch nổi bọn này nhưng chúng quyết không phải là đối thủ của Thiên Tâm Quái Cái. Nhưng trong bọn họ có một lão quái mà Mãnh Long này không nhận ra, Thiên Tâm Quái Cái chính úy kỳ lão đó.

Đồng Thiên Kỳ cắn môi hỏi :

- Người đó thuộc Ngũ Lão chăng ?

"Trác Kinh" Mãnh Long lắc đầu :

-Không phải ! Tôi nghe Thiên Tâm Quái Cái gọi lão ta là "Hận Thiên Tiên" gì đó. Lão cao chưa tới bốn thước, tóc râu bạc trắng...

- Sao ngôi biết Thiên Tâm Quái Cái húy kỳ lão ta ?

- "Trác Kinh" Mãnh Long tôi đâu có khiếu quan sát kỹ như vậy ? Đó là Tà Bốc lão nhi nói ra... Lão kêu tôi và hai lão đệ Huyết Phán, Tiêu Thiên Sư ngầm đi tìm công tử.

Quả là Tà Bốc Tư Không Linh giỏi liệu việc. Đồng Thiên Kỳ hiểu ra, bụng thoáng kinh hãi nghĩ thầm :

"Đêm nay Vạn Thánh Đảo đã thành một trường long tranh hổ đấu mất rồi "

Chàng chỉ nói :

-Chúng ta về nhanh !

"Trác Kinh" Mãnh Long đột nhiên nói:

- Đồng cộng tử ! "Trác Kinh" Mãnh Long tôi có chút công lao từ xa tới báo tin... Công tử lại thu nhận Mãnh Long này làm nô bộc chứ ?

Đồng Thiên Kỳ không ngờ vào lúc này lão ta đột nhiên đề cập đến chuyện đó.

Chàng nén cười dừng bước, chợt nhìn thấy đôi mắt Mãnh Long đầy khấn cầu và hy vọng liền nói :

-Tiền bối tuổi tác cao như vậy còn theo Đồng Thiên Kỳ bạt mạng giang hồ làm chi cho nhọc xác chứ ?

"Trác Kinh" Mãnh Long nhìn Đồng Thiên Kỳ giây lâu rồi đột nhiên cười to :

- Ha ha ha... Tưởng rằng công tử không cần ta, hóa ra chỉ sợ Mãnh Long này phải chịu vất vả... Ha ha ha...chuyện còn con đó mà... "Trác Kinh" Mãnh Long tuy già nhưng còn có chỗ dùng được.

Đúng lúc đó chợt lóe lên một ánh hàn quang hầu như không nghe tiếng động, chỉ có đôi tai rất thính của Đồng Thiên Kỳ mới phát hiện ra. Chàng kinh hoảng chỉ kịp thốt lên "Mãnh" thì đã thấy "Trác Kinh" Mãnh Long "ái" một tiếng đưa tay ôm ngực. Máu tươi ở đó trào ra, dù trong đêm tối cũng thấy ghê cả mắt.

Từ rất xa vọng đến tiếng của Vu Hồi Kiếm :

-Đồng Thiên Kỳ ! Lão phu nghĩ mãi mới thấy rằng trước khi trở về cần cho người một ví dụ để biết nếu thất ước sẽ thế nào. Nội một tháng chúng ta chờ người ở Trung nguyên.

Thanh âm xa dần không thể xác định được phương hướng nữa..

Nét mặt vốn trầm tĩnh của Đồng Thiên Kỳ chợt tái đi. Chàng vội vàng chạy tới đỡ lấy Mạnh Long đang lão đảo chực ngã, lo lắng hỏi :

-Mãnh tiên bồi thấy người thế nào ? Mau vận công cầm máu, Đồng mõ sẽ trợ lực.

Chỉ mới qua mấy giây mà sắc mặt của

Mãnh Long đã trắng bệch như tờ giấy. Đôi mắt gần như thất thần nhìn hút vào Đồng Thiên Kỳ, lão khó nhọc nói :

-Lão phu tin rằng địch nhận là đệ nhất Phi kiếm thủ ở Vũ Nội. Vị trí vô cùng chuẩn xác.

Đồng Thiên Kỳ vội trấn an :

-Dù chuẩn xác hay không, thầy thuốc không sợ bệnh. Đừng nói nữa, nhanh vận công đi !

Từ từ buông bàn tay đang ôm ngực, "Trác Kinh" Mạnh Long cười thầm :

- Công tử... còn cho rằng với vị trí này... mà giữ được mạng sống ư ?

Nhìn vào chuôi kiếm đúng giữa ngực trái Mạnh Long, Đồng Thiên Kỳ tái nhợt mặt. Chàng đưa tay sờ tới chuôi kiếm nhưng không đủ dũng khí rút nó ra.

Thở dài một tiếng, "Trác Kinh" Mạnh Long gắng sức cười nói :

-Ta biết công tử không dám rút ra đâu... Đồng công tử ! Người... thân là Huyết Kiếp Thủ... đừng nên run tay như thế !

Nói tới đó, từ khóe miệng của Mạnh Long máu đã rỉ ra.

Nhìn da mặt trắng bệch của Mạnh Long cố không lộ ra nỗi đau đớn, Đồng Thiên Kỳ dường như không trấn tĩnh được run giọng nói :

- Đồng mõ xưa nay vốn biết bất cứ ai theo mình cũng phải chịu khổ nạn. Thế mà việc Đồng mõ lo lắng đã phát sinh rồi. Nếu tiên bối có điểm nào sai, thì sai lầm ấy là đi theo Đồng mõ mà thôi.

"Trác Kinh" Mạnh Long bất lực dựa vây cánh tay của Đồng Thiên Kỳ, gượng nở một nụ cười thảm nào :

- Sai rồi ! Đồng công tử, người tri kỷ khó gặp... chết có gì ân hận đâu... chỉ tiếc không gặp bốn vị... cô nương. Đồng công tử... nếu bỏ đi... thì họ còn thống khổ... hơn cái chết của Mạnh Long...

Đồng Thiên Kỳ lắc đầu thê thiết nói :

-Bằng hữu của Đồng Thiên Kỳ không nhiều, hôm nay lại mất đi một người rồi. Người không nên nghĩ nhiều đến người khác mà hãy nghĩ đến mình.

- Mạnh Long... không thân không thích... Mối thù này... ta tin công tử ghi nhớ...

Đồng Thiên Kỳ ngửa mặt nhìn trời nói :

- Thề có trời xanh, Đồng Thiên Kỳ ghi nhớ thù này.

Nhìn vẻ thống khổ của Đồng Thiên Kỳ, "Trác Kinh" Mạnh Long gắng hết sức nói, giọng đứt quãng:

- Người ta... sống chết có số... chẳng nên đau buồn... xưa nay ta vẫn cho rằng người chết rồi vẫn có tri giác... Mạnh Long sẽ đợi... công tử... như khi còn sống...

Nói tới đó, "Trác Kinh" Mạnh Long nhắm nghiền mắt, trút hơi thở cuối cùng, vĩnh viễn xa rời trần thế.

Ôm lấy cái xác mềm nhũn của Mạnh Long, Đồng Thiên Kỳ ngược mắt nhìn lên khoảng không tối đen nói lảm bảm :

- "Trác Kinh" Mạnh Long... Đồng mỗ tin người giữ lời của mình... Sau khi tìm được Vu Hồi Kiếm rồi, ta sẽ tìm đến Mạnh tiên bối ! Thanh đoản kiếm này chẳng khác gì cửa vào thịt da ta... Xin hãy đợi !

Chàng quay phắt người găm lên một tiếng đầy oán hận rồi gấp bước phóng về trang viện.

Hai tấm cửa sắt lớn của trang viện mở toang, trên đấu trường rộng đầy người đứng im phắc. Phía trong là những võ sĩ của Vạn Thánh Đảo đứng thành hàng lối nghiêm chỉnh, sắc mặt ai nấy đều nghiêm trang căng thẳng, đao kiếm đều đã xuất khỏi vỏ cầm lâm lăm trong tay.

Đối diện qua một khoảng đất trống là những đệ tử ngực thêu hình trăng lưỡi liềm, xếp thành trận thế. Ở chính giữa có một cổ kiệu thêu hoa giát ngọc buông rèm kín. Bốn bên kiệu có bốn nữ nhân cao lớn, lại có bốn lão nhân trước sau kiệu đứng cúi đầu như những lão tăng đang nhập định.

Phía trước kiệu năm thước, một lão nhân đứng riêng ra. Mình lão cao chưa đầy bốn thước, tóc trắng như sương, hai mắt trũng sâu, mặt không có tí thịt nào y như một cái đầu lâu xương trắng. Lão nhân lùn tịt đứng đối diện với Thiên Tâm Quái Cái, khinh khỉnh nói :

- Hàn Tâm Ẩn. Cục thế hôm nay người đã tính toán rồi chứ ?

Thiên Tâm Quái Cái quét mắt nhìn bốn xung quanh, lạnh nhạt hỏi :

-Người nói gì ?

Lão lùn cười đáp :

-Theo ý lão phu thì người được quyền rời khỏi đây.

Thiên Tâm Quái Cái cười nhạt :

- Bằng vào câu nói đó của người ?

- Hận Thiên Tiên không nói hai lời.

-Giả như lão ăn mày ta không đi thì sao chứ ?

Hận Thiên Tiên ngửa mắt cuồng tiết :

-Ha ha ha... việc đó giải quyết cực dễ ! Trước hết ta cùng người phân cao hạ.

Thiên Tâm Quái Cái trầm giọng :

-Tang Thiên Khôi ! Người không phải là đối thủ của lão ăn mày ta đâu. Tự người cũng biết rõ điều đó. Theo ý lão ăn mày ta thì người nên sớm đi khỏi đây là hơn.

Hận Thiên Tiên Tang Thiên Khôi cười to :

-Lão hóa tử họ Hàn kia ! Người có giỏi cứ ra đây chúng ta hãy thử xem, không cần phải nhiều lời?

Thiên Tâm Quái Cái phát nộ vừa định bước ra nhưng chợt nhịn ngay lại, cười nói :

- Tang Thiên Khôi ! Lão ăn mày ta biết người dựa vào cái gì rồi ! Quỳ gối xưng thân, đó không phải việc mà thân phận như người nên làm. Lão ăn mày ta nhớ rằng người đã không dễ dựng nên một cơ nghiệp. Vì thế lão ăn mày ta khuyên người lần nữa : Hãy đi đi ! Chờ hấn trở về thì ngay cả việc người muốn sống mà rời khỏi nơi đây cũng không được theo ý đâu !

Hận Thiên Tiên nổi giận hét lên :

-Lão họ Hàn ! Người biết xưa nay lão phu chưa từng sợ ai, người tự mình vô năng để người khác xuất đầu, cậy thế người khác để hù dọa người. Hừ ! Hàn Tâm Ẩn ! Người tìm sai đối tượng rồi !

Thiên Tâm Quái Cái ngẩng đầu cười lớn :

- Thật là cái giống thất phu vô tri vô giác ! Lão ăn mày ta nếu trước khi giết người không nghe ba điều khuyên bảo của Phật Tâm lão hòa thượng thì người đã sớm đột tử ở đó rồi !

Hận Thiên Tiên cười khan nói :

- Đừng khoác lác nữa ! Người có giỏi hãy ra đây ! Tốt nhất là gọi thêm người đỡ đầu của người ra nữa !

Thiên Tâm Quái Cái lạnh giọng đáp :

-Nếu vị bằng hữu của lão ăn mày ta có ở đây thì thân người đã bị xẻ làm muôn mảnh rồi !

Võ công của Hận Thiên Tiên Tang Thiên Khôi xác thực là không bằng Thiên Tâm Quái Cái, chỉ dựa vào sự hậu thuẫn của Nguyệt Hoa phu nhân. Nay nghe nói lão khát cái có bằng hữu thì cảm thấy vô cùng kinh sợ. Tuy nhiên lão cười khan cất tiếng thăm dò :

- Lão hóa tử người xưa nay chỉ có con lừa trọc Phật Tâm là bằng hữu thôi. Ngoài ra còn có ai khác mà đem ra khoe khoang chứ ?

Đúng lúc đó chợt nghe một âm thanh trầm lãnh thấu xương vang lên :

- Bằng hữu ! Người cuồng ngông thái quá mất rồi !

Hận Thiên Tiên vừa nghe đã biến sắc. Lão còn chưa kịp quay đầu lại nhìn đã nghe từ đám đông đồng thanh vang lên tiếng kêu kinh hoàng :

- Huyết Kiếp Thủ, Đồng Thiên Kỳ...

- o O o -